

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Dipl. Ing. L. S.**, zastoupeného Mgr. Ivo Tichovským, advokátem se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava-Slezská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2005, čj. 31145/2005/DSH/Hal/0001, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 10. 2006, čj. 58 Ca 3/2006 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění

Magistrát města Havířova, odbor vnitřních věcí (správní orgán) uznal rozhodnutím ze dne 20. 9. 2005, čj. VV/36260/RD924/05/Krv/05, žalobce vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i) bod 2. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se přestupku dopustil tím, že „dne 17. 4. 2005 v době kolem 1:03 hod. v Havířově na ul. Hlavní třída, kdy řídil motorové vozidlo tov. zn. Peugeot, odmítl po pozitivní dechové zkoušce zjištěné přístrojem Dräger s naměřenou hodnotou 0,48 promile alkoholu v dechu, podrobit se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči ke zjištění ovlivnění alkoholem.“ Tím porušil § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobci byla za toto jednání podle § 30 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b), c) a za použití § 12 odst. 1 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 5000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce čtyř měsíců ode dne právní moci rozhodnutí zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 12. 2005, čj. 31145/2005/DSH/Hal/0001, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 3. 10. 2006, čj. 58 Ca 3/2006 - 22, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo byl při jejím zjišťování porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud podle stěžovatele nedostatečně zjistil skutkový stav a zejména se nezabýval námitkou stěžovatele, že mu jeho zdravotní stav neumožňuje podrobit se odběru krve. Stěžovatel tuto námitku uplatnil již při kontrole policí a poté při ústním jednání před správním orgánem, kdy také sdělil jméno svého ošetřujícího lékaře a požádal, aby od tohoto lékaře byla vyžádána zpráva mj. s odpovědí na otázku, zda se stěžovatel mohl podrobit odběru krve. Správní orgán tento navržený důkaz neprovedl.

Stěžovatel v odvolání zopakoval své námitky uplatněné již v řízení před správním orgánem a zdůraznil vadu řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, zejm. nedostatek odpovědi na otázku, zda mohl být odběr krve na újmu zdraví stěžovatele a zda proto mohl tento odběr odmítnout.

Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání se zmíněnou námitkou vypořádal pouze citací informace z příbalového letáku léku, na jehož užívání se stěžovatel odvolával. Stěžovatel se domnívá, že tento postup nezohledňuje dostatečně jeho individuální zdravotní stav a možné nežádoucí následky odběru krve.

Stěžovatel vytýkal žalobou správnímu řízení řadu nedostatků, mj. také nedostatek relevantních důkazů o zdravotním stavu stěžovatele, resp. o možných dopadech odběru krve na jeho zdraví. Krajský soud se ovšem s touto námitkou nijak nevypořádal.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že námitky stěžovatele již byly předmětem jednání, krajský soud se jimi podrobně zabýval, provedl dokazování a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Stěžovatel podle krajského soudu znemožnil, aby bylo ověřeno požití alkoholu, ať již odběrem krve nebo moči.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Základem kasační stížnosti je námitka, že se krajský soud vůbec nevypořádal s žalobní námitkou, podle níž stěžovateli jeho zdravotní stav neumožňuje podrobit se odběru krve a zároveň že krajský soud v tomto směru nedostatečně zjistil skutkový stav.

Nejvyšší správní soud stížní námitce nepřisvědčil. Krajský soud k tvrzení, že stěžovatel odmítl odběr krve nebo moči ze zdravotních resp. časových důvodů, uvedl, že je nemůže zohlednit. V tomto směru krajský soud hodnotil stěžovatelem tvrzenou nemožnost podrobit se lékařskému vyšetření jako skutečnost, která je zcela irelevantní z hlediska vzniku odpovědnosti za přestupek. Stěžovatel pak v kasační stížnosti netvrdil, že by uvedený právní závěr krajského soudu nebyl správný, resp. že tvrzené zdravotní obtíže vedou k zániku povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření. V tomto kontextu ovšem posléze nemůže obstát ani stížní námitka, podle níž krajský soud nedostatečně zjistil skutkový stav – ve světle právních závěrů krajského soudu se totiž jevilo jakékoliv doplnění dokazování nadbytečným.

Nejvyšší správní soud již nad rámec nutného odůvodnění doplňuje, že podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního zjištění i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem. Stěžovatel se podrobil dechové zkoušce s pozitivním výsledkem. Jeho vysvětlení, že se tak stalo v důsledku užití léků, nemá vliv na povinnost, která mu v důsledku pozitivní dechové zkoušky vznikla, podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči. Odvrátit již vzniklou povinnost nebylo možné ani případným pozdějším zopakovaním dechové zkoušky. Povinnost stěžovatele podrobit se lékařskému vyšetření jistě nebyla absolutní a byl-li by odběrem krve skutečně ohrožen jeho život či by došlo k vážnému ohrožení jeho zdraví, zakládalo by to překážku k provedení tohoto odběru. Na druhé straně nelze přehlédnout, že odběr krve je prováděn v rámci lékařského vyšetření, tj. kvalifikovanou osobou, která je na základě informací poskytnutých vyšetřovaným schopna posoudit otázku zdravotního rizika plynoucího z vyšetření. Stěžovatel ovšem svým odmítnutím lékařského vyšetření zcela vyloučil možnost takového posouzení kvalifikovanou osobou. Ve své argumentaci pak stěžovatel navíc úplně pomíjí alternativu při vyšetření, totiž provedení odběru moči namísto odběru krve. Stěžovatel odmítl odběr moči s tím, že by se pro něj jednalo o zdržení. Zde se ovšem nejedná o skutečnost, která by mohla mít jakýkoliv vliv na povinnost stěžovatele podrobit se lékařskému vyšetření. Ostatně lze podotknout, že ani v případě opačného názoru by tvrzení o neodkladném vyřizování zakázek firmy v době po jedné hodině v noci nepůsobilo důvěryhodně. Jak Nejvyšší správní soud shora uvedl, pozitivní výsledek dechové zkoušky znamená automatický vznik povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření s alternativou odběru krve nebo moči. Odmítl-li stěžovatel v případě pozitivní dechové zkoušky nejen odběr krve s poukazem na zdravotní důvody (jejichž ověření kvalifikovanou osobou vůbec neumožnil), ale i odběr moči s poukazem na důvody časové, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto odmítnutí vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti za přestupek podle § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o přestupcích.

Kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti náleželo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud tuto náhradu nepřiznal, neboť z obsahu spisu není zjevné, že by mu nad rámec běžné úřední činnosti jakékoliv náklady vznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu